

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALBOM, MITCH

De două ori / Mitch Albom. - București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-629-6

821.111

Traducător: **Maria Dosei**
Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

TWICE

Copyright © 2025 by ASOP, Inc.
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

MITCH ALBOM

DE DOUĂ ORI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Prolog

August, 1978

Îi spuneau „furtuna anului”. Pe Market Street, în Philadelphia, ploaia bătea pieziș și vântul sufla aproape cu forța unui uragan. Autobuzele împrășcau apa, trecând prin bălți uriașe, și tunetele bubuiau deasupra capului.

În mijlocul acestui haos, a apărut dintr-odată o femeie tânără, de nici douăzeci de ani. Părul des de culoarea cărbunelui îi zbura peste față, acoperindu-i ochii. Părea derutată, ca și când furtuna o luase prin surprindere.

Și-a luat geanta și a deschis-o, în timp ce ploaia îi uda blugii care acum i se lipeau de picioare. A scos un obiect mic, s-a uitat lung la el, apoi l-a pus la loc încet.

Ridicând privirea, a zărit intrarea de la magazinul universal Gimbels. A mijit ochii la vederea ușii turnante și a tânărului din vitrină care dădea din mâini.

Respirația i s-a poticnit în piept. A tresărit ușor, apoi a pornit spre el, fără ezitare, cu hotărâre, ca și cum mai fusese aici înainte.

**NASSAU, BAHAMAS,
40 DE ANI MAI TÂRZIU**

Detectivul a plescăit din limbă. S-a uitat lung la bărbatul grizonant prăbușit peste masă.

— Haide, prietene. Cum ai făcut-o?

Tăcere.

— Putem să stăm toată ziua aici, dacă vrei. Asta vrei să faci? Să stai aici toată ziua?

Încăperea mică din secția de poliție era sufocantă și cerea o mână de zugrăveală. Singurele piese de mobilier erau masa din lemn și cele două scaune ocupate. Detectivul, Vincent LaPorta, a desfăcut un pachet de dropsuri, l-a scos pe primul, de culoarea cireșelor, și și l-a aruncat în gură.

— Vrei unul?

Bărbatul a pufnit în râs.

— Ce ți se pare așa amuzant?

— Numele¹.

— Colacul de salvare?

— Da.

— Ți-ai dori și tu unul în clipa asta?

— Viața mea a fost salvată deja de prea multe ori.

LaPorta a tăcut așteptând continuarea, dar suspectul și-a împletit degetele, ca într-o rugăciune. Avea chipul bronzat și nebărbierit, maxilarul și pomeții bine definiți, poate chiar prea definiți, ca și cum slăbise din cauza vreunei boli.

¹ Dropsuri în formă de inel, marca *Life Savers* (n. red.).

Cămașa de culoarea muștarului și pantalonii bleumarin erau șifonați, de parcă dormise îmbrăcat în ei.

— Să trecem în revistă acuzațiile care ți se aduc, a spus LaPorta. Poate așa-ți revine memoria.

A împins o fotografie pe masă.

— Cu ocazia unei singure vizite la cel mai mare cazinou de pe insulă, ai nimerit de trei ori la rând numerele la ruletă, câștigând două milioane de dolari. Apoi ai ieșit pe ușă.

— E cumva o infracțiune?

— Nu, dar numai pentru că nu ne-am dumirit deocamdată cum ai făcut-o.

— Deci nu e o infracțiune?

— Ascultă, prietene. Treaba mea e să prind trișorii la cazinou. O fac de multă vreme. Vegas. Atlantic City. Acum aici, în Bahamas. Ce-ai făcut tu nu se poate face fără să încalci legea.

— Înțeleg, a dat bărbatul din cap gânditor. Pot să-ți pun o întrebare, domnule detectiv?

— Te rog.

— De ce ți-ai ales meseria asta?

— Ce? Ești psiholog, cumva?

— Sunt doar curios.

LaPorta a rânjit.

— Să zicem că nu-mi plac oamenii care ocolesc regulile.

— Ah! În cazul ăsta nu ți-ar plăcea de mine.

LaPorta l-a studiat pe suspectul înalt, cu cercel în urechea stângă și fără șosete în picioarele încălțate cu niște mocasini scâlțiați. Bănuia că avea până în șaiszeci de ani și nu era tocmai înstărit. Ceea ce nu-l făcea prea diferit de majoritatea bărbaților care pariau la un cazinou de pe o insulă. Dar atitudinea lui în timpul interogatoriului era neobișnuită. De obicei, suspectii erau neliniștiți,

transpirau, răspundeau prea repede sau prea încet la întrebări. Bărbatul acesta părea aproape *plictisit*.

— Haide, spune-mi cum ai făcut-o! Ai avut un om în interior?

— N-am comis nicio infracțiune.

— Trei numere la rând la ruletă? Ție nu ți se pare suspect?

— Suspiciunea și credința nu fac casă bună.

— Și asta ce mai vrea să-nsemne?

— Înseamnă că, dacă ți-aș spune adevărul, ar trebui să accepți ceva ce nu poți accepta.

— Pune-mă la încercare.

Bărbatul a mijit ochii.

— Nu.

— Ești conștient că poți ajunge la pușcărie dacă ai trișat la cazinou?

— Da.

— Pentru mult timp.

— Timpul nu înseamnă mare lucru pentru mine.

— De ce nu?

— E complicat.

LaPorta a spart dropsul între dinți.

— Spune-mi despre femeia pe nume Gianna Rule.

Expresia bărbatului s-a schimbat. LaPorta s-a învi-orat. *Aha! Continuă cu asta!*

— După ce ai câștigat banii ăia, te-ai dus la o bancă și i-ai transferat Giannei Rule. Putem da de ea. O putem aduce la secție. Chiar s-o acuzăm de complicitate. Asta îți dorești?

Bărbatul a clipit. LaPorta s-a aplecat peste masă.

— Cum ziceam: pune-mă la încercare.

— Bine, a spus bărbatul, oftând. Aveam o geantă când m-ai săltat.

diavolului sau a cine știe cui mă așteaptă la finalul acestei vieți. Nu a fost vorba de curaj. Știam că voi supraviețui.

Iar motivul pentru care știam, Șefa, e greu de crezut, dar, te rog, încearcă, pentru că am așteptat vreme îndelungată să-ți zic.

Bun. Deci, iată.

Pot să fac lucrurile de două ori.

Vorbesc serios. Am primit a doua șansă la orice. Reluări. Reveniri. Spune-le cum vrei. E un dar. O putere. N-am nicio explicație. Însă, în vreme ce restul lumii e obligată să suporte consecințele propriilor acțiuni, eu le pot anula pe ale mele și pot încerca din nou. Atenție, nu șanse infinite. Nu pot să greșesc și să reiau întruna. Nu pot face același test de sute de ori.

De două ori. Am două încercări la dispoziție, în orice situație. Problema este că trebuie să trăiesc cu cea de-a doua alegere. Nu există cale de întoarcere. De-a lungul anilor, am aflat că acesta este prețul plătit pentru un asemenea dar.

Iar eu am plătit în iubire.

Am avut o singură, mare iubire în viața mea, Șefa. Femeia în ochii căreia regăsesc o versiune mai bună ca a mea. Dar am făcut o mare greșeală, una pe care *nu* mă pot întoarce înapoi s-o repar. Este un truc nemilos să ai a doua șansă la ce-și dorește mai mult inima ta. Te poate face să...

NASSAU

LaPorta s-a oprit din citit și a ridicat ochii din caiet.

— Îți bați joc de mine, nu-i așa?

— Poftim?

— Vrei să cred că poți să te întorci în timp să-ți corectezi greșelile?

— Dacă asta aleg să fac, da.

LaPorta a râs pe-nfundate.

— Mă-ndoiesc că asta te poate ajuta în instanță.

— E adevărul.

— Cine e șeful tău?

— Nu contează.

— Contează, dacă te-a ajutat să-ți planuiești fărădelegile.

— Șeful meu este o femeie. Și nu m-a ajutat.

LaPorta s-a scărpinat la o sprânceană.

— Chiar ești pe moarte?

Bărbatul a încuviințat.

— Din ce cauză?

— Are vreo importanță? Neurologică.

— Îmi pare rău.

LaPorta s-a lăsat pe spate în scaunul său.

— Dacă aș fi pe moarte, ultimul om căruia aș sta să-i scriu o scrisoare de adio n-ar fi șeful meu, asta-i clar.

— Citește mai departe.

— Chiar vrei să folosești asta drept alibi?

— Tu ai întrebat.

— E din cauza..., cum ziceai că o cheamă? Gianna Rule?

Bărbatul și-a ferit privirea.

— În cazul ăsta, să continuăm, a spus LaPorta. Dar de acum înainte...

A împins caietul peste masă.

— Citești *tu*. Cu voce tare.

Apoi a adăugat aproape batjocoritor:

— *Alfie*.

JURNALUL

Bine, Șefa. Presupunând că n-ai aruncat până acum caietul ăsta, gândindu-te că sunt doar rătăcirile unui vechi angajat/prieten căruia i-a sunat ceasul și a cărui minte a cam luat-o pe arătură, o să-ți povestesc cum am aflat eu despre puterea unică pe care-o am și cum am descoperit-o prima oară, întâmplător, când eram mic.

Era în anul 1966. Într-o dimineață de sâmbătă. Aveam opt ani și locuiam în Kenya, într-un sătuc aflat la nord de Mombasa. Părinții mei erau misionari. De puțin timp. Pe la treizeci și cinci de ani simțiseră chemarea de a răspândi Cuvântul Domnului. Mama, cel puțin. Tata i-a urmat exemplul, sperând, poate, să-l aștepte Duhul Sfânt la aeroport.

Eram acolo de un an, într-o cabană cu acoperiș de stuf și veceu cu lanț. Înainte de Africa trăiserăm la periferia orașului Philadelphia. Îmi era îngrozitor de dor de orașul meu. Uram soarele necruțător de pe continentul ăsta. Nu existau televizoare și cam nicio distracție pentru mine. Mama descoperise un vechi pian în biserica din sat și mă învățase suficiente acorduri cât să pot cânta vreo câteva imnuri. Într-o duminică, i-a adunat în jurul meu pe copiii din sat și m-a pus să cânt „Mai aproape, Dumnezeuul meu, de Tine”. Au râs de vocea mea. Îmi venea să intru în pământ.

Cât am stat în Africa, mi-am făcut doi prieteni, atât, unul om, altul animal. Animalul era un elefant pe nume Lallu. Era a unui fermier din vecinătate, care o folosea la arat. Sâmbăta o lăsa pe Lallu să se odihnească

URDIS | We know

și îmi dădea voie să mă joc cu ea. Își răsucea trompa în jurul meu și mă ridica în aer. Mi-a fost frică la început, dar, după o vreme, a început să mi se pară un gest ciudat de protectiv.

Lallu a fost cea care mi-a adus a doua prietenă, o fetiță uscățivă cu ochi verzi pătrunzători și păr negru tuns castron. Mama ei era din Filipine, dar tatăl ei era american. Fusese transferat în Kenya cu serviciul, lucra la Del Monte Foods și sâmbăta o aducea și el pe fiica lui să se joace cu Lallu.

Ne ridica pe rând. Dar noi eram nerăbdători. Știi cum sunt copiii. Într-o zi, când ne schimbam locurile să ne punem în poziție, elefantul ne-a ridicat pe amândoi odată. Îmi amintesc trupul ei micuț strivit de al meu, umăr la umăr. Obrajii ni s-au atins și amândoi am făcut „oaaaaa!” și când Lallu ne-a lăsat jos, am început să rădem așa rău, că nu ne mai puteam opri.

Atunci mi-a zis prima dată cum o cheamă. Princess. I-am zis că ăla nu e un nume. Mi-a zis că așa îi spunea toată lumea la ea în familie. Eu am zis bine.

Săptămâna următoare, Princess mi-a adus niște bomboane roșii *mabuyu*. Săptămâna următoare, eu i-am adus felii de nucă de cocos. Săptămâna următoare, ea a adus o carte despre fluturi pe care mi-a citit-o sub un copac. Săptămâna următoare, ne-am ținut de mână când ne-a ridicat Lallu. De atunci, așa am făcut întotdeauna.

Când ești singur și, dintr-odată, îți găsești un prieten, îți umple tot universul. Chiar dacă aveam doar opt ani, timpul petrecut cu Princess mi se părea ceva mai mult decât tovarășie. Iubire de copii, bănuiesc. Sâmbetele au devenit singurul lucru pe care abia îl așteptam.

Ultima oară când am văzut-o pe Princess, Lallu ne-a stropit cu apă și a trebuit să ne ascundem după copaci să ne schimbăm hainele. M-am uitat pe furis la spinarea ei goală în timp ce-și trăgea peste cap o cămașă

luată cu împrumut. S-a întors, prinzându-mă că mă uit, și-a zâmbit.

— Ar trebui să ne construim o casă aici într-o zi, Alfie. Lângă ocean. Apoi ne putem căsători și Lallu poate să trăiască cu noi. OK?

— OK, am zis.

Mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu. Simțeam soarele după-amiezii cum îmi usca pielea. Este cea mai frumoasă amintire pe care o am din Africa.

Apoi a venit cea mai urâtă.

*

La unsprezece luni de la sosirea noastră acolo, mama s-a îmbolnăvit de la înțepătura unei insecte și a trebuit să meargă la spital, unde a rămas mai multe săptămâni. Când s-a întors acasă, era slabă și fără putere, dar eu am luat întoarcerea ei drept semn că se simțea mai bine.

Când trăiam în State, îmi plăceau benzile desenate și înainte să plecăm îl implorasem pe tata să-mi ia un costum de Superman. În Kenya dormeam seară de seară cu pelerina roșie pe mine. Să-mi aducă aminte de acasă, bănuiesc.

În acea sâmbătă dimineată, când m-am trezit, am sărit în fața oglinzii cu pelerina mea roșie peste maioul alb, pozând cu mâinile pe șolduri, încordându-mi mușchii firavi.

— Ce faci?

Tata stătea în ușă. Mi-am lăsat brațele să cadă.

— Nimic.

— Du-te să stai lângă maică-ta.

— De ce?

— Tu du-te să stai lângă maică-ta.

— De ce?